

Šezdeset godina nogometa u Drnju

Šezdesetogodišnji jubilej igranja nogometa u Drnju igrači, funkcionari i simpatizeri Nogometnog kluba »Borac« obilježili su skromno, na način kako su uvijek radili u toku šest desetljeća. Ipak, bio je to praznik čitavoga sela, čiji stanovnici već 60 godina na svojstven način pomažu svojim nogometašima. Mještani Drnja vezani su uz nogomet koji za njih nije bio samo igra, već simbol sloge u selu, simbol opornosti i potvrda zajedništva.

O 60-godišnjem razvoju nogometa u jednom mjestu teško je pisati bez detaljnog zavrivanja u dokumente ili pisanu riječ ubilježenu onda kada se nešto zbilo... Teško je u jednu cjelinu sastaviti sve dijelove sjećanja onih koji su bili sudionici zbivanja unatrag šest desetljeća i koji su ih doživjeli na različite načine. Ovo je dovoljno dugo razdoblje da se zaborave datumi, godine i imena ljudi koji su u Drnju započeli razvijati ovaj sport, i koje bismo mogli nazvati začetnicima nogometa u tom mjestu.

Bilježeći sjećanja **Dragutina Dolinera, Alojza Levačića, Rudija Horvatića, Ljudevita Golca, Vjekoslava Horvatića, Stjepana Kuzmića, Mije Mirosavljevića i Branka Premca** naišao sam na podudarne točke, ali i na razmimoilaženja. Zbog toga će ova povjesnica razvoja nogometa u Drnju biti nepotpuna, ali će vjerojatno ipak dati jednu cjelovitiju sliku borbe sportskih entuzijasta Drnja da se razvija i očuva nogomet za koji su u mjestu pojedinci uvijek pokazivali ljubav i njime mjerili prestiž na sportskim borilištima i s drugim selima i mjestima i dokazivali da se zajedništvom mogu prevladati i najveće poteškoće.

SENZACIJA ZVANA NOGOMET

Svi sudionici razgovora koji su pomogli da se sustavno bilježe detalji o razvoju nogometa u Drnju slažu se u najbitnijoj stvari za najvažniju sporednu stvar na svijetu: prvi rekvizit nakon »krpenjače«, koji su mladići tjeroali po drnjanskim livadama, bila je nogometna lopta broj pet. Jednodušni su i u tvrdnji da je ovu loptu u Drnje donio **Mirko Žagar**, po zanimanju »tišler«, sin željezničara koji je bio u službi na željezničkoj stanici Drnje. Zna se i to da je Žagar izučio zanat kod pokojnog **Stjepana**

Broza iz Botova i od svoje »šegrtske« plaće izdvojio sredstva za loptu.

Jedan od »starih nogometaša« tvrdi da je ova prva lopta udarena polovicom svibnja 1920. godine. Međutim, većina se ipak slaže da je to bilo 1921. godine, pa valja konstatirati da se baš ove, 1981. godine, navršava 60 godina od početka igranja nogometa u Drnju.

Danas, kada svi mještani Drnja znaju što je nogomet, kakva je to igra i koliko uzbuđenja ona može donijeti, teško je svakome od njih i zamisliti kakva je to senzacija bila za selo kad su dječaci počeli juriti za pravom loptom i pokazivati svoja umijeća bez treninga, trenera i svega onoga što je danas vezano uz ovu popularnu igru.

Stariji mještani koji do onda nisu poznavali niti jedan sport osim gimnastike, začuđeno su gledali dječake koji trče za loptom i pokušavaju je utjerati u improvizirane vratnice.

— Igralo se svuda, po pašnjacima, vrbicama i dvorištima. Nije nas bilo mnogo, ali smo »junački« mijenjali igralište za igralištem, jer smo često bili istjerivani s onih terena koje smo izabrali za igru, prisjećali su se pioniri drnjanskog nogometa.

Od prve lopte, koja nije bila baš u najboljem stanju, do početka organiziranog nogometa u Drnju, prošle su tri godine. Tek 1923. na čelo »samozvanih nogometaša« stao je **Ivica Porić**, koji je predložio da se osnuje klub. Predloženo — učinjeno: na zajedničkom sastanku svih igrača dogovoreno je da se klub nazove »Graničar«, a tom prigodom je zaključeno da Porić preuzme zaduženje za ugovaranje utakmica s klubovima okolnih mjesta. On je ujedno izabran za tajnika kluba, dok je za predsjednika imenovan **Mirko Žagar**.

PROBLEMI PREVLANI SLOGOM

Pred novim klubom iskrslo je »tisuću problema«. Osim entuzijazma nije postojalo ništa. Trebalo je, u prvom redu, obući ove mladiće kako bi izgledali kao »pravi« nogometaši. Volja je svladala i tu prepreku: članovi kluba započeli su skupljati članarinu i dobrovoljne priloge kako bi došli do novaca. Nešto su pomogli i roditelji igrača, ali najviše vlastita snalžljivost. Kod kuća je uzimano žito koje su

Drnjanski nogometnaši snimljeni 1921. godine: Ivica Porić, Tomo Gašparić, Franjo Barunić, Dušan Vujnović, Drago Čoklica, Franjo Keglević (stoje od lijeva na desno), Stjepan Kuzmić, Matija Kuzmić, Ivica Betlehem, Zlatko Frajsman, Florijan Kosnica i Vlado Vrančić (sjede)

članovi kluba prodavali i time prikupili novac za dresove i »štucne«, dok su gaćice šivane u »kućnoj radinosti«. »Žrtve« su bile majke igrača, koje su shvatile probleme malog siromašnog nogometnog kluba. Umjesto kopački služile su vlastite niske cipele ili bakandže. Boja kluba u prvim danima bila je crna: crno-bijeli prugasti dresovi, crne gaćice i crne »štucne«. Jedino »kopačke« nisu bile u stilu, pošto su neki igrači igrali i u — smeđim cipelama.

Ova crna boja u kojoj su nastupali članovi »Graničara«, većinom učenici gimnazije, nije bila zloslutna za klub. To se vidi i po postignutim rezultatima. S nogometasima iz Peteranca izborni je neriješen rezultat, klub iz Virja

je poražen s 3:1, dok su igrači iz Đurđevca ove poletarce iz Drnja pobijedili samo s 1:0.

Putovanja u mjesta odigravanja susreta nisu bila nimalo laka: u obližnja sela odlazilo se pješke, a u udaljenija zaprežnim kolima. Uvijek se našao neki vatreni navijač koji je besplatno pružao prevoznike usluge.

Na tim prvim utakmicama igrali su ovi igrači: Ivan Betlehem, Ivan i Stjepan Kuzmić, Florijan Kosnica, Zlatko Frajsman, Franjo Barunić, Tomo Gašparić, Vlado Vrančić, Dušan Vujnović, Drago Čoklica, Franjo Keglević, Alojz Levačić, Ivo Porić, Aleksandar Vrančić, Andrija Petrović, Franjo Tišlar, Ivan Pavić i Viktor Žagar.

PRVI TURNIR PROSLAVIO »GRANIČARA«

O »Graničaru« iz Drnja znalo se u ono vrijeme mnogo. Borbeni mladići iz ovoga kluba stekli su toliku reputaciju u okolnim mjestima da su 1924. godine pozvani na »Turnir četiri Graničara« u Dubravu. U tom međimurskom mjestu nastupili su istoimeni klubovi iz Dubrave, Drnja, Kotoribe i Legrada.

Već prva utakmica na tom turniru donijela je Drnjančanima uzbuđenje, a na kraju i nepopisivu radost. Drnjanski »Graničari« pobijedili su imenjake iz Kotoribe čak sa 4:1. Među sretima naj sretniji je bio **Ignac Dombaj** koji je za svoj klub postigao sva četiri gola. Ovaj igrač zalagao se na utakmici isto tako kao što je to činio i u radu kluba gdje je njegova volja i energičnost uvijek bila okrunjena uspjehom za dobro ovoga društva.

U drugoj utakmici polufinala Legrad je pobijedio Dubravu s 1:0, tako da je u finalu odigran pravi »podravski derbi«.

Finalna utakmica između »Graničara« iz Drnja i Legrada donijela je pobjednika tek u produžetku dva puta 15 minuta, kada je Ignac Dombaj svladao vratara protivnika.

Veselju igrača pobjedničke momčadi nije bilo kraja. Ono je nastavljeno u gostionici **Marije Čendeš** gdje su svi igrači »junački« navalili na pečenog »pajceka« — trofej koji su zasluženo osvojili na turniru. Na gozbu su pozvali i **Ignaca Mikšića** koji ih je svojim kolima vozio u Dubravu.

Ovu vrijednu pobjedu, na prvom turniru, za drnjanski »Graničar« postigli su: **Ludva Golec, Stjepan Pošta, Josip Mesarić, Mijo Mikulan, Đuro Čendeš, Mijo Posavec, Florijan Petrović, Drago Doliner, Ignac Dombaj, Stjepan Varović i Kazimir Borić.**

Uspjeh postignut na ovom turniru ostao je u sjećanju svih onih bivših nogometaša s kojima sam razgovarao. Ovaj detalj iz rada »Graničara« potisnuo je sve ostale, tako da uz najbolju volju i nastojanja nisam mogao saznati što se zbivalo od 1924. do 1932. godine.

»TOMISLAV« KONKURIRA »GRANIČARU«

Ova — 1932. godina ponovo je rasplamsala sportske duhove u Drnju. Nakupac **Marko Biondić** i trgovac i gostioničar **Ljudevit Bartolin** osnivaju svoj klub — »Tomislav«. Članovima ovoga kluba u kojemu su se okupili mladi poljoprivrednici bilo je mnogo lakše započeti nego »školarcima« pri osnivanju »Graničara«. Bogati osnivači kupili su rekvizite i činili veliku konkurenciju postojećem klubu, a vrbovali su i igrače »Graničara«. Doznao sam i nekoliko imena onih koji su branili boje »Tomislava« i ambicije osnivača. Bili su to: **Golec, Havoić, Imbriovčan, Mihalić, Fabuš, Blažek, Macenović, Marković, Pavleš...**

Dva nogometna kluba u mjestu veličine Drnja nisu mogla opstojati. Trzavice su bile

neprestane, a selo se dijelilo na dva tabora. I onda... doneseno je »solomunsko rješenje«: u Drnju će ostati onaj klub koji pobijedi u međusobnom susretu na zelenom polju...

Protivnici su ukrstili kopačke i borili se za opstanak pred podvojenim gledalištem. Igrači »Graničara«, nošeni željom sačuvanja tradicije, potpuno su iskoristili desetogodišnje iskustvo i zasluženo su pobijedili s 3:1; opet su ostali jedini. Porazeni nogometni klub »Tomislav« nakon godine dana postojanja brisan je sa spiska sportskih kolektiva Drnja.

Jedan protivnik je poražen, ali »Graničaru« se suprotstavlja drugi: žandarima ondašnjeg režima smeta »Graničar« čiji se igrači ne žele uključiti u rad »Jugosokola«. Briač **Dragutin Doliner** u čijoj su se radnji okupljali igrači ima neugodnosti, žandari idu tako daleko da upadaju u brijačnicu i oduzimaju klupski pečat i traže da se rekviziti odnesu u ondašnji kotar.

Klub ne želi predati dresove u ruke žandara, već donosi odluku da se oni prodaju Nogometnom klubu »Osvit« iz Đelekovca. Osim dresova »Graničar« gubi i postojeće igralište: teren koji je klub koristio bio je vlasništvo Zemljišne zajednice koja 1935. godine odlučuje da podijeli »gmanja«...

Nakon 14 godina postojanja »Graničara«, Drnje 1935. godine ostaje bez nogometnog kluba...

NAKON »GRANIČARA« — »SLOGA«

U mjestu gdje su stanovnici naučeni na igru koja donosi uzbuđenje, nogomet je bio neprestano prisutan. Razgovaralo se o uspjesima »Graničara«, mladići su igrali na livadama, okušavali snage — i nisu mogli dugo bez kluba.

Već 1937. godine u Drnju je osnovan novi klub koji je nazvan »Sloga«. Inicijator je bio **Josip Tomašek**, a osnivači zajedno s njime **Ljudevit Golec, Aleksandar Horvatić, Slavko Ban, Mijo Levačić, Franjo Đelekovčan, Ivan Šepelj, Franjo Slivar, Drago Zauhar, Stjepan Petrović, Stjepan Varović, Ignac Horvatić i Franjo Petrović.**

Rukovodstvo i igrači »Sloge« opet započinju ispočetka. Sredstva za rad kluba skupljaju se od dobrovoljnih priloga, dobivaju se organiziranjem zabava i priredbi. »Sloga« dobiva i igralište na livadi u blizini Botova za čije korištenje klub plaća 150 dinara godišnje. Na ovom terenu, koji je ujedno bio ispašiste za svinje, odigravaju se prijateljske utakmice s klubovima okolnih mjesta.

Najveći uspjeh »Sloga« postiže 1940. godine na turniru u Koprivnici koji je organiziran u povodu otvorenja igrališta koprivničke »Sloge«. U finalu ovoga turnira drnjanska »Sloga« sastala se s momčadi »Podravine« iz Ludbrega koja je bila pojačana s jednim igračem »Građanskog« iz Zagreba. »Sloga« je pobijedila s 1:0, golom **Balaška**, koji je, inače, igrao u Križevcima.

Igrači drnjanskog »Borca« 1946. godine: Drago Žauhar (ne vidi se na snimci), Franjo Petrović, Ignac Imbriovčan, Bolto Vukić, Mijo Levačić, Rudi Horvatić, Zlatko Kovačić, Josip Cvetnić, Slavko Ban, Stanko Novak, Stevo Petrović (kapetan) — od lijeva na desno.

Na ovom turniru »Sloga« je osvojila pehar organizatora, koji danas krasi vitrine NK »Borca«. Ovaj uspjeh postigli su: **Ljudevit Golec**, **Ignac Sliivar**, **Drago Žauhar**, **Stjepan Varović**, **Ivan Šepelj**, **Franjo Đelekovčan**, **Stevo Petrović**, **Ivan Betlehem**, **Balaško**, **Slavko Saz-Đigi**, **Ivan Žauhar**, **Slavko Ban** i **Ignac Kraljić**.

Tradicija proslave nakon pobjede nastavljena je i ovoga puta. Jedan od aktera ove utakmice sjeća se da su igrače častili **Ivan Kertez**, **Martin Mezga**, **Stjepan Kašić**, **Janko Žauhar** i **Ignac Dombaj**, dok je predsjednik **Josip Tomašek** kupio garnituru dresova.

Godine 1941. »Sloga« postaje jedan od najjačih klubova ovoga područja. K njoj prelaze igrači »Osvita« iz Đelekovca, do onda najboljeg kluba, čija je djelatnost zbog naprednih ideja igrača zabranjena...

Godinu dana kasnije — 1942. sudbinu »Osvita« na neki način proživljava i »Sloga«. Klub je ostao bez igrača, koje je zahvatio ratni vihor. Posebno valja zabilježiti da je iz redova »Sloge« otišao i **Ivan Šepelj** kojega su ustaše odveli u nepoznatom pravcu i kojemu se poslije zametnuo svaki trag.

Prestankom rada »Sloge« zatvorena je stranica prijeratne nogometne aktivnosti u Drnju.

POSLIJE RATA »BORAC« I »RADNIK«

Tradicija nogometa u Drnju ponovo je postavljena 1945. godine. Bivši igrači »Sloge«, koji su se vratili iz rata, zaželjeli su se aktivirati na sportskom polju. Oni su sada bili rezervni oficiri i na prijedlog **Alekse Horvatića** osnovali su nogometni klub kojemu su dali ime »Borac«.

U tek oslobođenoj zemlji bilo je teško odmah namaknuti sredstva za kupovanje svega onoga što je trebalo klubu, a pogotovo stoga što se »Borac« nije mogao uključiti u natjecanje višeg stupnja što bi garantiralo i više gledalaca, a time i sredstva od ulaznica. Zbog toga se prišlo već iskušanom načinu prikupljanja sredstava: od mještana Drnja i Botova skupljani su dobrovoljni prilozi, a organizirane su i zabave od kojih je čisti prihod bio namijenjen za potrebe kluba.

Godinama je klub životario i borio se s financijskim poteškoćama, tako da je 1950. godine odlučeno da se uzme patronat »Šljunkare Botovo« koja bi ga financirala. Klub je tada promijenio naziv u NK »Radnik«, ali niti ova odluka nije urodila očekivanim plodom: u natjecateljskoj sezoni 1950/51. ovaj klub je od »Šljunkare« dobio samo jedan komplet gaćica

i to je bilo — sve. Osim problema koji su ostali, bez obzira na patronat »Sljunkare«, novo društvo je postizalo vrlo slabe rezultate, pošto se natjecalo u jakoj konkurenciji. »Radnik« je u spomenutoj sezoni igrao s klubovima velike reputacije iz mjesta udaljenih od Drnja, tako da su putni troškovi za siromašni klub bili ogromni. Osim »Radnika« u natjecanju su nastupali »Ivančica« iz Ivanca (kod Varaždina), »Sloboda« (Varaždin), »Slaven« (Koprivnica), »Podravina« (Ludbreg), »Udarnik« (Kučan), »Rudar« (Mursko Središće) i »Graničar« iz Đurđevca.

U ovoj neuspjeloj sezoni za »Radnik« su igrali: **Lujko Marković, Pavao Petrović, Stevo Petrović, Ivan Antolić, Mijo Miroslavljević, Josip Cvetnić, Branko Vrban, Slavko Golec, Tomo Dolenc, Ivan Vrban, Stanko Novak, Josip Doliner, Pavao Ban, Franjo Petrović i Martin Hegedušić.**

Godina dana neuspjeha i loših materijalnih prilika bilo je i previše dugo razdoblje, a da bi igrači ostali pod mačehinskim patronatom. Zbog toga je odlučeno da klub ponovno postane samostalan i uzima staro ime — »Borac«.

Opet započinje sve ispočetka: klub u raznim natjecanjima igra s manje ili više uspjeha, uvijek uz nedostatak sredstava i tako sve do 1962. godine kada je na pomolu bilo rasulo. **Vjekoslav Horvatić** o toj je godini rekao:

— Vrativši se 1962. godine iz Zagreba, gdje sam studirao, našao sam klub potpuno dezorganiziran. Nakon ispadanja iz Podsavezne lige NK »Borac« praktički ne postoji. Igrači, koji su tada činili okosnicu, napuštaju materijalno uništen klub bez dobrog rukovodstva. Veći dio mladih i vrlo perspektivnih igrača, svjesnih svoje kvalitete odlazi u koprivnički »Slaven« i »Panoniju« iz Peteranca.

Preostali igrači željeli su ponovo dobar klub u svom mjestu, pa zato prihvaćaju prijedlog Vjekoslava Horvatića da se klub ojača i započne s ozbiljnim radom. U proljeće 1963. godine polako se prikupljaju igrači i odigrava se nekoliko prijateljskih utakmica... I opet se započelo bez dresova, kopački i lopti. Ono malo rekvizita što je pronađeno u podrumima bilo je već potpuno uništeno. Međutim, mladim entuzijastima to nije smetalo. Održana je skupština kluba i na njoj je za predsjednika izabran **Franjo Petrović**, tajnika **Vjekoslav Horvatić**, a blagajnika **Ignac Jakupek**. Klub je dobio svoju upravu koja ga registrira i uključuje u natjecanje Grupe.

Pošto je broj igrača za ozbiljno natjecanje bio premalen, uprava je pokušala u redove kluba pridobiti igrače koji su nastupali izvan Drnja: iz »Slavena« u »Borac« dolaze **Branko Kautero, Stjepan Posavec i Krešo Starčević**, dok su **Ivan Perač i Josip Fištrek** pristali da uz naknadu troškova putuju na odigravanje utakmica iz Zagreba, odnosno Sesveta.

Momčad je s ovih pet igrača bila dosta pojačana, ali neke utakmice gubi za »zelenim stolom«, jer »Slaven« nije dao ispisnice igračima

koji su napustili njegovu sredinu. Ipak, utakmice se odigravaju, bez obzira na posljedice, jer ljubav prema klubu je velika. Čak 16 mladića branilo je boje »Borca«: **Ivan Pevač, Milan Petrović, Franjo Dombaj, Andrija Mikšić, Ivan Polak, Krešo Starčević, Branko Kautero, Josip Fištrek, Tomo Fištrek, Josip Bugar, Ivica Samaržija, Stjepan Posavec, Zvonko Dombaj, Mijo Petrović (Ači), Željko Pošta i Branko Dombaj.**

KONAČNO ULAZAK U PODSAVEZ

U prvoj godini klub se plasirao u sredinu tablice natjecanja u Grupi. Te godine kupljeni su dresovi i prvih pet pari kopački na otplatu, dok su sredstva za ostale rekvizite prikupljena na organiziranim zabavama kluba.

Druga godina natjecanja u Grupi, sezona 1964/65. pokazala je da se upornošću može uspjeti: osvojeno je prvo mjesto i izboreno pravo natjecanja u Podsavezu. Te godine predsjednik kluba je **Marko Momčilović**, tajnik **Nikola Smiljanić**, a blagajnik **Ignac Jakupek**.

Naredne, 1966, »Borac« postiže osrednje rezultate, iako su mogućnosti igrača mnogo veće nego to pokazuje plasman na tablici. Tek u jesenskom dijelu natjecanja momčad igra bolje i zauzima gornji dio tablice. Predsjednik kluba je **Marko Momčilović**, tajnik **Tomo Fištrek**, a blagajnik **Franjo Dombaj**, stariji.

U 1967. godini seniorska momčad postiže vrlo slabe rezultate i nalazi se na donjoj polovici Podsavezne lige. Uzroci takvom stanju su nedisciplina igrača i slab odaziv na treninge, što nije mogao spriječiti niti Upravni odbor koji radi dobro. Ipak, juniorska je momčad osvojila prvo mjesto u svojoj grupi. I ove godine predsjednik kluba je **Marko Momčilović**, potpredsjednik **Pero Božić**, tajnik **Branko Premec**, a blagajnik **Franjo Dombaj**, stariji.

NOVČANA KRIZA JE PREBROĐENA

Godina 1968. donosi »Borcu« najveći uspjeh od 1965. godine kada je ova momčad stekla pravo natjecanja u Podsaveznom prvenstvu. Osvojeno je treće mjesto iza križevačkog »Čelika« i đurđevačkog »Graničara«. I financijsko stanje kluba je mnogo bolje, a disciplina igrača na visini. Predsjednik kluba je **Ignac Mikšić**, tajnik **Ivan Fabuš**, a blagajnik **Branko Premec**.

Financijsku krizu »Borac« konačno prevladava 1969. godine. Upravni odbor se aktivirao više nego je to bilo do sada, tako da se prikupljaju sredstva od radnih i drugih organizacija. U početku natjecanja momčad loše starta, ali na kraju godine zauzima četvrto mjesto, što igrači smatraju uspjehom. Juniori, također, postižu dobre rezultate. Predsjednik Upravnog odbora bio je **Ignac Horvatić**, potpredsjednik **Ignac Mikšić**, tajnik **Grga Martinović**, a blagajnik **Franjo Dombaj**, mlađi.

Amblem Nogometnog kluba »Borac« iz Drnja koji je u povodu 50. godišnjice igranja nogometa u ovome selu kreirala Vlasta Kranjčev

U 1970. godini »Borac« odigrava prve prijateljske međunarodne utakmice. Protiv »Lokomotive« iz Gyekenyesa (NR Mađarska) zabilježene su pobjede od 3:0 u Drnju i 4:1 u Gyekenyesu. Juniori su među najboljim momčadima u Podsavezu. Te godine iz redova »Borca« nenadanom smrću odlazi **Tomo Žganec**, vrlo agilni predsjednik, kojega privremeno zamjenjuje potpredsjednik **Ignac Mikšić**.

Na jednom od sastanaka Upravnog odbora raspravlja se o proslavi 50. godišnjice nogometa u Drnju. Tom prilikom izabran je i odbor za proslavu: za predsjednika **Martin Hegedušić**, potpredsjednike **Rudi Horvatić** i **Ignac Mikšić**, a tajnika **Zlatko Obajdin**. Za članove Odbora za proslavu izabrani su **Ignac Lukačić**, **Frane Omrčen**, **Branko Premec**, **Ivan Blažek**, **Stanko Novak**, **Nikola Smiljanić**, **Mirko Klun**, **Ignac Imbriovčan**, **Ivica Samaržija**, **Franjo Nožar**, **Stanko Petrović**, **Ivan Generalić**, **Mijo Mirosavljević**, **Vladimir Kuzel**, **Vlado Marković**, **Franjo Hižman**, **Ivan Antolić**, **Jovo Rojčević**, **Slavko Golec** i **Juraj Široki**.

Jubilarna, 1971. godina, započela je slabo zbog odlaska četvorice igrača na odsluženje vojnog roka. Ipak, kasnije je momčad sve bolja i zauzima sredinu tablice što odgovara mogućnostima igrača.

Veliki dar klubu u povodu 50. godišnjeg jubileja poklonili su juniori »Borca« koji su u jesenskom dijelu prvenstva osvojili prvo mjesto i u znak priznanja dobili garnituru dresova od Nogometnog saveza područja Koprivnice, dok su na kraju prvenstva bili drugi.

POMAŽU RADNE ORGANIZACIJE

Zahvaljujući zalaganju Upravnog odbora klub dobiva materijalnu pomoć privrednih i

drugih organizacija. Novčane priloge dali su »Šljunkara Botovo«, Drnje, Ugostiteljsko poduzeće »Grozđ« Koprivnica, Lovačko društvo »Fazan« iz Drnja, Mjesna zajednica Drnje, kao i članovi i simpatizeri kluba. Uz to, povećan je broj članova kluba, tako da ih je registrirano oko 150.

Predsjednik Upravnog odbora je **Jurica Široki**, potpredsjednik **Martin Hegedušić**, tajnik **Branko Premec**, a blagajnik **Vlado Marković**, dok su članovi **Franjo Hižman**, **Mijo Mirosavljević**, **Tomo Fištrek**, **Nikola Biljak**, **Mijo Petrović**, **Frane Omrčen**, **Josip Fonjak**, **Mijo Fonjak** i **Josip Kašić**. Naknadno su u Upravni odbor izabrani **Ignac Imbriovčan** i **Rudi Horvatić**.

U jubilarnoj godini boje »Borca« zastupali su slijedeći igrači: **Tomo Fištrek**, **Slavko Šaz**, **Marijan Kapetanić**, **Mijo Petrović**, **Juraj Gaži**, **Ivan Bravar**, **Josip Bači**, **Stjepan Posavec**, **Mijo Sataić**, **Branko Kautero**, **Josip** i **Drago Ban**, **Franjo Balog**, **Josip Fištrek**, **Branko Novak** i **Slavko Zlatec**, kao i igrači koji su te godine otišli na odsluženje vojnog roka: **Marijan Golec**, **Zeljko Dombaj**, **Zdravko Biljak** i **Vlado Šarec**.

Za juniorsku momčad su igrali: **Josip Kovač**, **Marijan Bradić**, **Zlatko** i **Ivan Novak**, **Vlado** i **Zeljko Vrbanc**, **Marijan Široki**, **Zeljko** i **Jovica Kraljić**, **Branko Šemper**, **Mladen** i **Tihica Štefanić**, **Damir Puhač** i **Josip Blažinec**.

Igrači i članovi uprave »Borca« proslavili su 50. godišnji jubilej u »posuđenim« prostorijama, pošto još uvijek nisu imali vlastitog krova nad glavom. Ipak, osjetili su da nisu sami: za svečano obilježavanje zlatnog jubileja pomogle su im mnoge organizacije i pojedinci: koprivnička poslovna Zavoda za osiguranje i reosiguranje »Croatia« iz Zagreba, koja je bila pokrovitelj proslave, radna organizacija i sindikalna podružnica Ugostiteljskog poduzeća »Grozđ«, »Šljunkara Botovo« iz Drnja, Komercijalna banka i štedionica Koprivnica, »Podravka«, »Elektra« Koprivnica, Koprivnička tiskara, Poljoprivredno gospodarstvo »Budućnost« Đelekovac, pogon »Podravke«, Redakcija lista »Glas Podravine«, Mjesna zajednica Drnje, Lovačko društvo »Fazan« iz Drnja, Općinski odbor SUBNOR-a Koprivnica, Savez za fizičku kulturu općine Koprivnica i Savez nogometnog područja Koprivnica.

Određenu pomoć pružili su i **Ivica Samaržija**, **Vlasta Kranjčev** (kreirala amblem kluba), **Ivan Blažek**, **Zvonko Varga**, **Franjo Nožar**, **Josip Mesar**, **Franjo Hižman**, **Jovo Rojčević** i **Vladimir Kuzel** (prikupio materijale i napisao brošuru u povodu »zlatnog jubileja« nogometa u Drnju).

NESPORTSKI GEST U KVALIFIKACIJAMA

Nakon jubilarnog slavlja zlatnog nogometnog pira, nogometaši »Borca« iz Drnja odlučili su da pokušaju ostvariti ambicije prelaska u viši stupanj natjecanja. U sezoni 1971/72. to im

Igrači NK »Borac« iz Drnja koji su obilježili 60. godišnji jubilej svojega kluba: Kosnica, Šarec, Miter, Cikuš, Gabaj, Vukojević, Stjepan Petrić, Mihalić i trener Borić (stoje od lijeva na desno); Štefanec, Petrović, Sinković, Baći, Ban, Kesteli (čuče, od lijeva na desno)

nije uspjelo, ali prema prikazanim igrama moglo se zaključiti da klub vidno napreduje, bez obzira na to što pojedini igrači »stihijski« odlaze u susjedne klubove višeg ranga, a posebno u koprivnički »Slaven«. Na ove postupke igrača i nespportske odnose nekih klubova Upravni odbor »Borca« reagira i predlaže da se prelazak igrača iz kluba u klub regulira zajedničkim dogovorima zainteresiranih strana. Uz to, želi se odgojiti vlastiti podmladak, pa se uspostavlja suradnja s Osnovnom školom iz Drnja, čiji bi nastavnici, kako je dogovoreno, učenike koji pokazuju posebni afinitet za nogomet uputili na treniranje u NK »Borac«.

Uz osipanje igrača »Borac« ima problema i s igralištem koje treba urediti. Zbog toga se u veljači 1973. godine na godišnjoj skupštini donosi odluka da se osposobi nekadašnji nogometni teren kod Botova kao pomoćno igralište za odigravanje prvenstvenih utakmica.

Zbog radova na osposobljavanju ovoga igrališta treninzi se održavaju na livadama u blizini sela.

Unatoč ovim poteškoćama, »Borac« pojačan **Slavkom Petrićem**, koji prelazi iz đelekovečkog »Osvita« u prvenstvu Koprivničke nogometne lige u sezoni 1972/73. uspijeva osvojiti prvo mjesto. S 25 osvojenih bodova prestigao je »Osvit« samo za gol-razliku i stekao pravo na kvalifikacije za ulazak u Zagrebačku nogometnu zonu. Bez obzira na ovaj uspjeh, u »Borcu« su razmišljali da ne igraju kvalifikacijske utakmice, jer klub nije ispunjavao uvjete za borbe u višem stupnju (neogradoeno igralište, nedostatak svlačionica). Međutim, ipak je prevladalo mišljenje da se valja boriti, pa je odlučeno da se prva kvalifikacijska utakmica odigra u Koprivnici. Protiv momčadi »Lika« iz Ličkog Osika Drnjančani su u Koprivnici pobijedili s 5:3, a u uzvratnom susretu u Gospiću poraženi su s 0:1. Ipak, »Borac« nije ušao u Zagrebačku nogometnu zonu — sjever. Uvažena je žalba »Like« za prvu utakmicu u Koprivnici na kojoj je ne-registrirani **Vujeva** igrao na registracijsku knjižicu **Bana**. Zbog ovog nesporskog poteza uprave kluba, Drnje nije dobilo toliko očekivanog zonaša.

U sezoni 1973/74. Drnjančani se ponovno natječu u Koprivničkoj nogometnoj ligi i u jesenskom dijeu bez ijedne izgubljene utakmice zauzimaju treće mjesto s 13 bodova koliko su imali prvi »Osvit« i drugoplasirani »Graničar« iz Legrada.

S obzirom na izuzetnu formu igrača i dobre igre, u »Borcu« ponovno razmišljaju o kvalifikacijama, a usporedo s time i o uređenju igrališta, postavljanju ograde i izgradnji svlačionica, kako bi udovoljili propisima predviđenima za natjecanje u višem rangu. Dogovoreno je da se u selu prikupe dobrovoljni prilozi kao i žitarice čijom bi se prodajom namaknula potrebna sredstva. Akcija je dobro prihvaćena i prišlo se uređenju terena i prostorija, ali igrači »Borca« nisu opravdali ukazano povjerenje. Na kraju sezone zauzeli su četvrto mjesto, čemu su pridonijeli neočekivani porazi u Drnju od »Panonije« (0:1), i »Podravca« (1:2), kao i neuspjeh u Đelekovcu protiv »Osvita« koji je pobijedio s 2:1.

VLASTITI KROV NAD GLAVOM

Neostvarene ambicije i želje nisu utjecale na uređenje terena. Zajedničkim snagama ograđeno je igralište, primjerno uređen teren, izgrađene su svlačionice i uz njih kupaonica. Uz dobrovoljne radove igrača i simpatizera »Borca«, sredstvima su pomogli Mjesna zajednica Drnje, SFK općine Koprivnica, »Šljunkara Botovo« Drnje, Trgovačko poduzeće »Izvor«, Ugoštiteljsko poduzeće »Grozđ« i OOUR Poljoprivrede »Podravke«; pridodana su i sredstva od prodaje prikupljene pšenice, o kojoj akciji je posebno ponosno govorio ondašnji predsjednik NK »Borca« **Martin Hegedušić**.

Novi prostori i uređeno igralište otvoreni su 18. kolovoza 1974. godine, kojom prilikom je gostovala zagrebačka »Trešnjevka«, čiji su igrači pobijedili momčad slavjenika s 8:3...

... Još dvije sezone trebale su proći, a da »Borac« ponovo dobije priliku za ulazak u viši

rang natjecanja. U sezoni 1976/77. »Borac« je u podsaveznom natjecanju osvojio prvo mjesto s 36 bodova ispred »Podravca« i »Lokomotive« i stekao pravo na kvalifikacije u Zagrebačku nogometnu zonu — sjever. Protivnik je bila »Česma« iz Bjelovara, koja je u Drnju poražena sa 4:1, dok je u Bjelovaru »Borac« izgubio s 2:1. Ulazak u zonsko natjecanje, što se smatra najvećim uspjehom »Borca« u 60 godina igranja nogometa u Drnju, ostvarili su: **Bači, Ban, Blažinec, Branko Novak, Slavko Petrić, Stjepan Petrić, Jurenc, Zlatko Novak, Kosnica, Golec, Vujeva, Gaži, Kapetanović**, a trener je bio **Stanko Orlović**.

Nakon ulaska u Zonu u »Borac« su došli: **Kocijan** iz koprivničkog »Slavena«, **Celik** (»Mladost, Sigetec), **Grahovac** (»Mladost«, Koprivnički Bregi) i **Brgles** (»Prvomajska«, Gojlo).

Start u Zagrebačkoj nogometnoj zoni bio je dobar, ali kako je prvenstvo odmicalo, »Borac« je bio sve slabiji i u jeseni je skupio samo 9 bodova, što je bilo dovoljno tek za pretposljednje mjesto. U proljetnom dijelu prvenstva osvojeno je još 10 bodova, ali to nije bilo dosta za opstanak. Iako 12. od 14 klubova, »Borac« je ispao, jer došlo je do reorganizacije nogometnog natjecanja; Drnjančani se u sezoni 1978/79. bore u Međuopćinskoj nogometnoj ligi.

S obzirom na zonaško iskustvo, nogometasima iz Drnja u ovom stupnju natjecanja uspijeva osvojiti prvo mjesto s 34 boda ispred »Osvita« i »Panonije« (po 32 boda), tako da postaju članom novoosnovane nogometne Zone Zajednice općina Bjelovar, gdje u prvoj sezoni natjecanja 1979/80. zauzimaju peto mjesto.

U 1981. godini, kada igrači, funkcionari i simpatizeri obilježavaju 60. godišnjicu igranja nogometa u Drnju, »Borac« je još uvijek član Zone Zajednice općina Bjelovar, ali s ambicijama da u narednim godinama postigne još jedan podvig i prijeđe u viši stupanj natjecanja. S obzirom na tradiciju, entuzijizam i poslovitno zajedništvo niti to ne bi bilo nemoguće...